

udredes. Disse Bidrag blive jo, som de ærede Medlemmer vide, nu udredede paa forskjellig Maade. I tidligere Tid kendte man kun Bidrag af Grund og af Næring, selvfølgelig foruden hvad Kæmmerkasserne havde i extraordinaire Indtægter gennem Afgifter af Jord, Capitalrenter osv. Efter Loven af 23de Januar 1862, hvorved det blev tilladt at horte faste Næringen som Beskatningsgjenstand, er det jo derimod tilstedet, at den Deel af Skatten, som hidtil hvilede paa Næring, efter Communens Forslag og med Indenrigsministerens Billigelse kan komme til at hvile enten paa Grund eller Formue og Leilighed, altsaa ikke, som det ærede Medlem bemærkede, alene paa Formue og Leilighed istedetfor paa Næring; thi Grunden kan, som sagt, ogsaa træde istedet med Hensyn til den Deel af Skatten, der tidligere paahvilede Næringen. Der er altsaa allerede paa Grund af Loven af 23de Januar 1862 kommet en stor Forskjel tilstede i den Maade, hvorpaa Kæmmerkasserne i de forskjellige Byer nu blive fødede. Men, efterat Loven af 11te Februar 1863 er udkommen og efterhaanden traadt i Kraft, ere jo Forskjellighederne blevene endnu langt større. Ikke alene er denne sidste Lovs Begreb „Kæmmerkassen“ noget Andet end det tidligere Begreb om den, idet Kæmmerkassen efter Loven af 11te Februar 1863 er den samlede Bykasse, hvorimod Kæmmerkassen, hvor Matriculeringen endnu ikke er gennemført, kun er en Deel af Bykassen. Men hele Skattegrundlaget er jo derhos forandret ved Loven af 1863, idet, som bekendt, kun et Fixum, som ikke kan være under $\frac{1}{6}$ og i Reglen ikke over $\frac{1}{4}$, lægges paa Grunden, medens hele det oversthydende Behov tilveiebringes ved Bgning paa Formue og Leilighed. Det vil altsaa let sees, at den Maade, hvorpaa Kæmmerkasserne nu fødes, er meget forskjellig i de forskjellige Byer, og der er derfor ved den indskudte Mellemsetning i sidste Stykke af § 4: „der forøvrigt vil være at udrede efter Forskrifterne for de enkelte Rjbstæders og Handelspladsers communale Beskatning“, ikke sigtet og kunde ikke sigtes til Andet end denne Forskjellighed. At det er Kæmmerkasserne, der have at indbetale Bidraget, derom forekommer det mig

derimod, at der ikke kan være Tvivl tilstede. — Jeg troer altsaa ikke, at det er nødvendigt at foretage nogen Forandring i Lovforslaget for at opnaae større Tydelighed og for at faae en mere utvilsom Bestemmelse ind end den, der nu findes i samme. Men jeg kan derhos ikke nægte, at det, da jeg hørte den ærede Forslagsstiller motivere sit Forslag, forundrede mig, at han havde kunnet formulere det saaledes, som han har gjort, thi det er jo aabenbart, at han ved sit Endringsforslag i en stor Deel Tilfælde netop vil komme til at gaae i ganske modsat Retning af den, han ønsker. Det ærede Medlem udtalte, at Hensigten med hans Endringsforslag var den, at $\frac{3}{4}$ af Bidraget skulde ligge paa den faste Eiendom og kun $\frac{1}{4}$ paa Næringen; men jeg maa da gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at, overalt hvor Matriculeringen er gennemført, og hvor altsaa Loven af 11te Februar 1863 er gennemført, der vil hans Forslag „eller paa Bygningernes Assurancesummer“ slet ikke kunne komme til Anvendelse, og i alle disse Byer vil altsaa det omtalte Merebidrag komme til at ligge netop paa Formue og Leilighed alene. Det vil nemlig i de Byer, hvor Loven af 1863 er gennemført, ikke mere være tilstedeligt at lægge den ene Halvdel paa Assurancesummerne.

Svaret: Ja, den ærede Indenrigsminister gjorde sig Sagen overmaade let ved at stille det hen, som om Loven af 11te Februar 1863 var traadt i Kraft i Byerne. Men jeg skulde tage meget fejl, hvis jeg ikke har Ret i at sige, at den ikke er gennemført i nogen som helst Rjbstad. Jeg veed vel, at den muligt er nær ved at blive gennemført i en enkelt By; men jeg troer, at Vedtægterne dog ikke endnu ere fuldstændig færdige for nogen By, saaledes at den kan siges i dette Dialekt at være traadt i Kraft nogetsteds. Men det Endringsforslag, som jeg har stillet, angaaer jo kun Ordningen for den Tid, der ligger forud for, at Loven af 11te Februar 1863 træder i Kraft. I de Byer, hvor den træder i Kraft, der behøver man ganske vist slet ikke nogen nærmere Regel; thi, naar man der paalægger Kæmmerkassen at udrede en Afgift, saa er det ved Byens Vedtægt bestemt, hvorledes Afgiften skal betales,